

holdene ved Teknologisk Institut. Han fortalte, at det var højest uheldigt, at Industriforeningen og Fællesrepræsentationen bestemte Huslejen for Teknologisk Institut. Det ærede Medlem, som har været ude paa Stedet først, burde vide bedre Besked. Han burde have vidst, at Industriforeningen er Ejer af den Ejendom, hvor Instituttet findes, og at den selvfølgelig som Ejer kan bestemme Huslejen, men ingen andre. Det ærede Medlem sagde, at han gjorde ikke sin Bemærkning, fordi han troede, at Huslejen var sat for højt, det vilde han paa ingen Maade paastaa. Nu mener jeg, at hvis det ærede Medlem havde ment, at Huslejen var sat passende, vilde han ikke have klaget. Jeg nødes da til at antage, at han har klaget, fordi han mener, den var sat for lavt. Det kan han lade rette vedkommende om, især da han ved og anførte, at Ministeriet har tre Medlemmer i Bestyrelsen, som sikkert ville passe paa, om Huslejen er sat for højt eller for lavt. Her er ikke Plads for nogen Insinuation af nogen Art, selv om det ærede Medlem dølger den med en forsigtig Erklæring om, at han mente paa ingen Maade, at Lejen var sat for højt. Der er en simpel Maade at kontrolere det paa, idet der bliver opsagt Lejere i Industriforeningens Bygning, for at Instituttets Lokaler kunne blive udvidede, og det er ingen Statshemmelighed, hvad der betales i Leje, saa at Statens kontrolerende vil have let ved at se, om Industriforeningen forlanger for meget i Leje. Det er maaske værd at bemærke, at Industriforeningen af sine egne Midler yder Skolen et Tilskud paa 5,000 Kr., saa der er vel ikke Grund til at tro, at Foreningen særlig vil mishandle den.

Det ærede Medlem gjorde om Statens Udlaan til Haandværkere og mindre industri-drivende nogle Bemærkninger, som jeg kun flygtigt skal berøre. Spørgsmaalet har været paa Tale før her. Det ærede Medlem mente, at man fra Fællesrepræsentationens Side havde vist sig uvillig mod, at Bevillingen blev forhøjet, og havde vraget for stærkt mellem Ansøgerne. Nej, Foreningen viser sig ikke uvillig mod Bevillingens Forhøjelse, men Faktum er, at der ikke er kompetente Ansøgere nok. Der har ogsaa i dette Aar været saa knapt med kompetente Ansøgere, at de lige akkurat alle kunde indstilles, og at man endog medtog en, der var kommen for sent med sin Ansøgning, fordi der ikke var flere kompetente. Det ærede Medlem, som klagede, har, gentager jeg, nylig været ude og paa vedkommende Sted faaet nøj-

agtige Oplysninger og faaet forevist aabent, hvad man ellers ikke har Lov til at vise frem, nemlig Listen over Ansøgerne og Oplysninger om, hvorfor de og de ikke vare kompetente, og han erklærede sig saa overbevist, at han efter at have set noget ikke brød sig om at se mere. Det forekommer mig derfor, at det havde været heldigere, om det ærede Medlem havde undladt midt imellem sine Kogerecepter at komme frem med Insinuationer i den Retning.

Med Hensyn til de Ting, jeg i øvrigt havde i Sinde at omtale, skal jeg forholdsvis let glide hen over den Del af Bemærkningerne til mig, som drejede sig om mine Udtalelser angaaende Statens Erhvervs-virksomheder. Der har jeg egentlig med Tak at anerkende Tilsagn fra flere af Regeringens Medlemmer om, at man vilde søge at supplere Oplysningerne paa Finanslovens § 2 med Størrelsen af de Kapitaler, som ere anbragte i forskellige Statsvirksomheder, og den Maade, hvorpaa man tænker sig Forrentning og Afskrivning optagne paa Finansloven. Ogsaa den højtærede Forsvarsminister gav mig et saadant Tilsagn for Krudtværkets Vedkommende. Derimod syntes den højtærede Forsvarsminister ikke at ville det samme med Hensyn til Usserød Klædefabrik. Jeg maa rimeligvis have udtrykt mig meget uklart med Hensyn til denne Fabrik, idet den højtærede Minister talte om min „Anke“ mod Fabrikkens Virksomhed. Jeg har ingen saadan Anke fremsat, har overhovedet ikke omtalt Fabrikens Virksomhed, men kun et Ønske om, at man ogsaa for dens Virksomhed som for andre Statsvirksomheder fik opgivet paa § 2, hvor stor Kapitalen var, og hvor stor man tænkte sig at gøre den aarlige Afskrivning. Ministeren bemærkede dels, at Fabrikken i en Række Aar siden 1867—68 havde afholdt en Del betydelige Udgifter paa Driften, som han mente egentlig svarede til Afskrivninger, og dels anførte han som Bevis paa, at den maatte være bleven økonomisk ledet, at dens Arbejdere havde faaet Del i Overskuddet. Det sidste er nu ikke saa overbevisende, naar man blandt andet tænker paa, at ogsaa alle Funktionærerne ved Statsbanerne have faaet udbetalt Andel i Overskuddet, og vi ere komne under Vejr med, at det Overskud, de fik Andel i, eksisterede ikke, men der var et Underskud. Det samme kunde for saa vidt have været Tilfældet for Klædefabrikkens Vedkommende. Mit Ønske maa ikke opfattes som noget mod Fabrikken fjendtligt eller som en Kritik af dens Virksomhed. Det er muligt, at der i de forløbne Aar er